

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 15. února 2023 v senátě složeném z předsedy JUDr. Roberta Fremra a soudců Mgr. Petra Hovorky a JUDr. Petra Smrže odvolání **obžalovaného** [REDACTED] narozeného [REDACTED] proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. listopadu 2022 č. j. 9 T 6/2022-612 a rozhodl

takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. e), f), odst. 2 tr. řádu se napadený rozsudek **částečně zrušuje**, a to ve výroku o trestu odnětí svobody a způsobu jeho výkonu, ve výroku o trestu propadnutí věci a ve výroku o náhradě škody ohledně poškozeného [REDACTED] narozeného [REDACTED].

Podle § 259 odst. 3 tr. řádu se znovu rozhoduje tak, že obžalovaný [REDACTED] se odsuzuje podle § 141 odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody **ve výměře 3 (tří) roků a 6 (šesti) měsíců.**

Podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku se pro výkon tohoto trestu **zařazuje do věznice s ostrahou.**

Odůvodnění:

1. Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. listopadu 2022 č. j. 9 T 6/2022-612 byl obžalovaný [REDACTED] uznán vinným jednáním spočívajícím v tom, že: „*v době od 19:02 hodin do 19:09 hodin dne [REDACTED] 2022 v [REDACTED] v koupelně bytu v [REDACTED] patře objektu ubytovny na [REDACTED] poté, co byl po předchozí bádce napaden poškozeným [REDACTED] narozeným [REDACTED], který předtím přišel za obžalovaným do jeho pokoje a zbil ho a obžalovaný následkem tohoto bití krvácel z nosu a odešel do [REDACTED] aby se omyl, přičemž v obavách, aby ho*

silnější poškozený znovu nenapadl si s sebou vzal z kuchyně nůž a poté, co za ním do [redacted] vešel poškozený [redacted] a znovu ho fyzicky napadl, obžalovaný [redacted] poškozeného [redacted] opakovaně bodl kuchyňským nožem s čepelí dlouhou 20 cm, přičemž byl srozuměn s tím, že může poškozeného usmrtit, a způsobil tím poškozenému [redacted] bodnořeznou ránu s bodným kanálem v délce 3,5 cm na zádech vlevo na hranici s krkem, pronikající napříč svalovým bříškem, bodnořeznou ránu na pravé straně hrudníku s délkou bodného kanálu 3 cm, procházející svalovinou přední hrudní stěny k hrudní kosti, končící v oblasti třetího žebra, které bylo povrchně natato, bodnořeznou ránu na levé straně hrudníku s bodným kanálem délky 10 cm procházejícím hrudní stěnou, sedmým žebrem, nástěnnou pohrudnicí vlevo a osrdečnickovým vakem, končící v dutině pravé srdeční komory, bodnořeznou ránu na levé straně hrudníku s bodným kanálem délky 7 cm procházejícím hrudní stěnou, desátým žebrem vlevo a nástěnnou pobříšnicí do dutiny břišní, zakončeným v tukovém pouzdru levé ledviny, bodnořeznou ránu v oblasti levé ruky mezi palcem a ukazovákem dlouhou 4,5 cm, propojenou bodným kanálem s bodnořeznou ránou na hřbetu levé ruky a řeznou ránu charakteru povrchního nářezu kůže na bříšku malíku levé ruky a poškozený [redacted] i přes přivolanou odbornou pomoc svým poraněním na místě podlehl, přičemž bezprostřední příčinou jeho smrti byla tamponáda srdeční při pronikajícím bodnořezném poranění pravé srdeční komory, když jeho zranění byla natolik vážná, že jeho smrt nebyla odvrátitelná ani poskytnutím kvalifikované lékařské pomoci a péče na úrovni současné medicínské vědy.“

2. Jednání obžalovaného bylo právně kvalifikováno jako zločin zabití podle § 141 odst. 1 tr. zákoníku.
3. Za tento zločin byl obžalovanému podle § 141 odst. 1 tr. zákoníku uložen trest odnětí svobody v trvání pěti roků. Podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku byl obžalovaný pro výkon tohoto trestu zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku byl obžalovanému dále uložen trest propadnutí věci, a to kuchyňského nože s čepelí dlouhou 20 cm. Podle § 228 odst. 1 tr. řádu byl obžalovaný dále zavázán povinností zaplatit na náhradě škody poškozené Zdravotnické záchranné službě Královéhradeckého kraje částku 12 370 Kč. Podle § 229 odst. 1 tr. řádu byl poškozený [redacted], narozený [redacted], nyní bytem [redacted], odkázán se svým nárokem na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.
4. Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný včas (tzv. do protokolu u hlavního líčení) odvolání. Odvolání později odůvodnil jeho obhájce Mgr. Jan Lipavský, přičemž podané odvolání směřuje proti všem výrokům napadeného rozsudku. Obžalovaný nejprve rekapituluje skutkový děj, který člení do třech fází (verbální střet ohledně situace na [redacted], konflikt s poškozeným v pokoji obžalovaného, konflikt s poškozeným v [redacted]). Obžalovaný zdůraznil, že kromě obžalovaného a poškozeného, který zemřel, nikdo neviděl, co se odehrálo uvnitř [redacted]. Je tak nezbytné v co nejširší míře aplikovat zásadu *in dubio pro reo*. Dle názoru obžalovaného je namístě považovat za prokázané, že to byl poškozený, kdo opakovaně a zejména pak v [redacted] opětovně fyzicky napadl obžalovaného, a to po předchozí výhrůžce jeho likvidace. Na tom nemůže nic změnit ani počet bodnořezných poranění, která poškozený utrpěl. Obžalovaný nesouhlasí s právním hodnocením krajského soudu, neboť podle jeho názoru byly podmínky nutné obrany splněny. Obžalovaný dále uvádí, že přiměřenost obrany k útoku je třeba posuzovat podle míry intenzity toho kterého jednání (obransy a útoku) a podle závažnosti škod hrozících z útoku a způsobených obranou (proporcionalita). Z povahy věci plyne, že úspěšná obrana musí být ve svém způsobu (míra aktivity a zvolené obranné prostředky) intenzivnější než podniknutý útok a poukazuje na soudní judikaturu, přičemž činí závěr, že pokud ze znaleckého posudku

plyne, že smrtelnou ranou, byla až ta poslední, pak jestliže předchozí rány nožem nedokázaly útočníka zastavit, je logické, že obžalovaný musel nůž použít opakovaně, jinak by jeho obrana nebyla účinná. S ohledem na závěry shora citované judikatury nelze ani ze smrti poškozeného dovozovat exces z nutné obrany.

5. Z důvodu právní jistoty obžalovaný dále namítl, že trest odnětí svobody ve výměře pěti let, který mu byl uložen, je nepřiměřeně přísný, neboť je bezúhonnou osobou. V České republice ani na [REDAKCE] nebyl dosud trestán a žil řádným způsobem života, na svou obživu si vydělával prací. Odůvodnění týkající se výměry trestu odnětí svobody je dle názoru obžalovaného velmi strohé. Krajský soud se například nevypořádal s argumentací obhajoby týkající se možnosti uložení trestu pod dolní hranici zákonné trestní sazby. Obžalovaný má za to, že v daném případě byly splněny podmínky pro aplikaci ustanovení § 58 odst. 7 tr. zákoníku, podle kterého soud může snížit trest odnětí svobody pod dolní hranici trestní sazby mimo jiné také tehdy, jestliže spáchal trestný čin odvraceje útok nebo jiné nebezpečí, aniž byly zcela splněny podmínky nutné obrany. V takovém případě by v dané věci přicházelo v úvahu uložení podmíněného trestu odnětí svobody. Závěrem obžalovaný navrhl, aby Vrchní soud v Praze rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28.11.2022 č. j. 9 T 6/2022-612 zrušil a novým rozsudkem zprostil obžalovaného obžaloby státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Hradci Králové ze dne 13.10.2022, a to podle ustanovení § 226 písm. b) tr. řádu proto, že skutek není trestným činem.
6. Vrchní soud v Praze podle § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal v rozsahu podaného odvolání napadený rozsudek a ve stejném rozsahu přezkoumal i postup řízení, které jeho vyhlášení předcházelo. Shledal, že odvolání je částečně důvodné, a to ve vztahu k uloženému trestu a ohledně výroku o náhradě nemajetkové újmy poškozenému [REDAKCE].
7. Pokud jde o procesní stránku, nebyly zjištěny žádné podstatné vady řízení, které by předcházely vyhlášení napadeného rozsudku, a odvolací soud nedospěl k závěru, že by zde byl důvod uvedený v § 258 odst. 1 písm. a) tr. řádu pro zrušení rozsudku. Ze spisového materiálu je patrné, že z hlediska ustanovení § 2 odst. 5 tr. řádu nalézací soud provedl všechny potřebné a reálně dostupné důkazy, které mohly k objasnění skutkového stavu věci přispět a vytvořil si tak patřičný skutkový základ pro svoje rozhodnutí. Okolnosti svědčící proti obžalovanému byly objasňovány se stejnou pečlivostí jako okolnosti svědčící v jeho prospěch, při hodnocení shromážděných důkazů nalézací soud následně postupoval tak, jak mu ukládá ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu, tedy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na odpovědném uvážení všech okolností případu jednotlivě, v jejich souhrnu i ve všech relevantních vzájemných souvislostech, a jeho zhodnocení pak vyústilo správně ve výrok o vině obžalovaného.
8. K tomu je nutno dodat, že hodnocení důkazů je výhradní doménou soudu, který ve věci rozhoduje v prvním stupni a který tyto důkazy v hlavním líčení bezprostředně provádí. Odvolacímu soudu do něho přísluší zasahovat pouze tehdy, jestliže je toto hodnocení s provedenými důkazy zjevně v rozporu, je nelogické či nepřezkoumatelné, pokud některé z provedených důkazů účelově pomíjí, anebo pokud se opírá o důkazy, jež provedeny nebyly, popř. o důkazy neexistující anebo o důkazy procesně nepoužitelné.
9. Ani jednou z těchto vad však odůvodnění napadeného rozsudku netrpí. Z vyhodnocení všech ve věci provedených důkazů plyne bez pochybností, že se obžalovaný dopustil jednání, které je

popsáno a vymezeno ve výroku o vině. Obžalovaný zjištěný skutkový děj nijak nespornuje, domáhá se však odlišného právního hodnocení zjištěného jednání s tím, že jednal v nutné obraně. Odvolací soud rekapituluje, že trestní stíhání obviněného bylo zahájeno na podkladě usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne [REDACTED] 2022 pro zvlášť závažný zločin vraždy dle § 140 odst. 1 tr. zákoníku. Obžaloba byla podána ke Krajskému soudu v Hradci Králové dne 13.10.2022 rovněž pro zvlášť závažný zločin vraždy dle § 140 odst. 1 tr. zákoníku. Nalézací soud provedl všechny v trestní věci dostupné důkazy, na podkladě kterých zjistil ve výroku o vině uvedený skutkový děj. Vyhodnocení ve věci klíčových důkazů (výslech obžalovaného, závěry znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, závěry znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a psychologie) uvedené v části 20 – 21 odůvodnění napadeného rozsudku je správné a odvolací soud s ním souhlasí. Odvolací soud doplňuje, že důležitými důkazy byly výslechy svědků [REDACTED] a [REDACTED], kteří vypovídali o situaci v [REDACTED]. Svědek [REDACTED] uvedl, že: *Hned, jak tam [REDACTED] vlez, tak se zavřely dveře, nejsem si jist, kdo je zavřel. Zevnitř pak bylo slyšet, jak někdo spadl na zem. Dále bylo slyšet nějaké heknutí. Potom se otevřely dveře, hned jsem viděl [REDACTED] jak je spadnutý na zemi. [REDACTED] stál a řekl „[REDACTED]“.* Svědek dále uvedl, že z [REDACTED] neslyšel žádný křik, rozhovor nebo hádku. Neslyšel žádné výhrůžky, pouze pád těla pár sekund po zavření dveří. Svědek [REDACTED] uvedl, že incident v [REDACTED] trval maximálně 10 sekund, seběhlo se to hrozně rychle. Za 10 vteřin se dveře [REDACTED] pootevřely a svědek viděl, že [REDACTED] leží na podlaze, u jeho hrudníku stojí obžalovaný, v ruce drží nůž a řekl, že všechno je hotovo nebo něco v tom smyslu.

10. Výslechem těchto svědků, jimž není důvodu nevěřit, byla vyvrácena výpověď obžalovaného v tom smyslu, že v [REDACTED] nejprve nůž uchopil poškozený a obžalovaný mu jej vytrhl, a poté se nožem bránil. Rovněž bylo vyvráceno tvrzení obžalovaného, že mu měl poškozený v [REDACTED] vyhrožovat likvidací. Souboj o nůž či výhrůžky by jistě svědci stojící přímo před [REDACTED] slyšeli. Je dále velmi nepravděpodobné, že by si zjevně silnější poškozený nechal vytrhnout nůž z ruky obžalovaným. Vzhledem k tomu, že oba svědci se shodují v tom, že útok na poškozeného proběhl bezprostředně po jeho vstupu do [REDACTED] v řádu sekund, jsou tato zjištění v souladu se závěry znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství v tom smyslu, že první rána obžalovaného nožem směřovala do horní oblasti zad poškozeného a teprve potom následovaly další rány, které byly vedeny do hrudníku poškozeného, včetně rány smrtící. Závěr, nalézacího soudu, že obžalovaný zaútočil na poškozeného v době, kdy nebyl přímo ohrožen (bezprostředně po vstupu poškozeného do [REDACTED] stál poškozený částečně zády k obžalovanému), je tak správný.
11. Vrchní soud v Praze jako soud odvolací tak ve shodě s názorem soudu prvního stupně dospěl k závěru, že s ohledem na způsob provedení útoku (jeho intenzitu, charakter použité zbraně, místa na těle poškozeného, do kterých byl útok veden), se ze strany obžalovaného jednalo o zjevně nepřiměřené jednání ve vztahu k poškozenému, neboť obžalovaný zaútočil na neozbrojeného poškozeného bezprostředně po jeho příchodu do [REDACTED], tedy v době, kdy sám nebyl přímo ohrožen. Stav nutné obrany, jakožto okolnosti vylučující protiprávnost, v souzeném případě nenastal. Nutnou obranou se podle § 29 tr. zákoníku rozumí čin jinak trestný, kterým někdo odvrací přímo hrozící nebo trvající útok na zájem chráněný trestním zákonem, přičemž nejde o nutnou obranu, byla-li obrana zcela zjevně nepřiměřená způsobu útoku. Čin brání se osoby při dodržení podmínek a mezí nutné obrany není trestným činem. Ze strany obžalovaného se jednalo o zjevně nepřiměřené jednání, kdy jeho útok spočíval v bodání poškozeného nožem

do oblasti hrudníku ihned po vstoupení obžalovaného na místo činu jednoznačně svědčí minimálně pro nepřímý úmysl poškozeného zabít. Obžalovaný si musel být vědom toho, že v oblasti, kam svůj útok směřoval, se nacházejí životně důležité orgány, tedy že může poškozenému způsobit smrt, přičemž použil nůž s dvaceticentimetrovou čepelí.

12. Nálezací soud tedy nepochybil, pokud skutek neposoudil jako nutnou obranu obžalovaného. Po provedeném dokazování správně změnil právní kvalifikaci popsání skutku, který byl původně kvalifikován jako zvlášť závažný zločin vraždy podle § 140 odst. 1 tr. zákoníku na zločin zabití podle § 141 odst. 1 tr. zákoníku, neboť obžalovaný jednal ve strachu v důsledku předchozího zavrženíhodného jednání poškozeného.
13. Rozhodnutí o trestu nálezací soud odůvodnil tak, že obžalovaný nebyl na území České republiky soudně trestán, útok vyprovokoval svým jednáním poškozený a jednání obžalovaného lze hodnotit jako afektivní. Z těchto důvodů uložil trest odnětí svobody pod polovinou zákonné trestní sazby § 141 odst. 1 tr. zákoníku - trest odnětí svobody ve výměře pěti roků. Lze doplnit, že podle § 141 odst. 1 tr. zákoníku *kdo jiného úmyslně usmrtí v silném rozrušení ze strachu, úleku, zmatku nebo jiného omluvitelného hnutí mysli anebo v důsledku předchozího zavrženíhodného jednání poškozeného, bude potrestán trestem odnětí svobody na tři léta až deset let.*
14. Odvolací soud souhlasí s námitkou obhajoby, že konkrétní uložená výměra trestu odnětí svobody je poměrně stroze odůvodněná a současně soud prvního stupně poukázal pouze na polehčující okolnosti jednání obžalovaného. Pakliže prognóza dalšího vývoje osobnosti obžalovaného byla znalkyní psychologkou zhodnocena jako dobrá, tak trest uložený ve výměře pěti roků lze hodnotit jako trest nepřiměřeně přísný. Nepřiměřeným trestem, je totiž trest, který svým druhem a výměrou sice formálně neporušuje ustanovení trestního zákona, ale v konkrétním případě neodpovídá hlediskům rozhodným pro ukládání trestu, tedy zejména povaze a závažnosti trestného činu, osobním a jiným poměrům obžalovaného, možnostem jeho nápravy, včetně okolností polehčujících a přitěžujících, takže je příliš mírný nebo příliš přísný. Mezi uloženým trestem a trestem, který měl být uložen při správném postupu podle citovaných ustanovení vymezujících okolností významné pro druh a výměru trestu, musí být výrazný rozdíl, aby odvolací soud mohl zrušit výrok o trestu a uložit nový trest. Takovýto výrazný rozdíl byl ve výměře uloženého trestu odnětí svobody zjištěn.
15. Soud prvního stupně a shodně i soud odvolací shledal na straně obžalovaného pouze okolnosti polehčující. Osobní poměry obžalovaného lze hodnotit jako spořádané, neboť obžalovaný žije řádným životem, pracuje a dosud nebyl soudně trestán pro trestný čin. Možnosti nápravy obžalovaného jsou dobré. Výše uvedené vede odvolací soud k závěru, že uložený pětiletý trest odnětí svobody lze označit za nepřiměřeně přísný, a je proto na místě jeho revize podle § 258 odst. 1 písm. e) tr. řádu. Jako trest, který odpovídá všem hlediskům rozhodným pro uložení trestu byl odvolacím soudem shledán trest tří roků a šesti měsíců odnětí svobody, tedy při spodní hranici zákonné trestní sazby. Odvolací soud nemohl vyhovět návrhu obžalovaného na zmírnění trestu pod dolní hranici trestní sazby či uložení trestu odnětí svobody s podmíněným odkladem. Způsob útoku obžalovaného opakovanými ranami velkým nožem do trupu obžalovaného totiž svědčí o určité rozhodnosti činu a v souzené věci se nejedná o způsob a okolnosti zabití, které by šlo potrestat mírněji. Pro výkon trestu odvolací soud obžalovaného zařadil do věznice s ostrahou, což je, vzhledem k výměře uloženého trestu odnětí svobody, standartní zákonné zařazení (§ 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku).

16. Odvolací soud dále přezkoumal výrok o trestu propadnutí věci (kuchyňského nože s čepelí dlouhou 20 cm). Trest propadnutí věci patří mezi druhy trestů postihující majetek, který je ve vlastnictví pachatele trestného činu a bezprostředním účelem tohoto trestu je odejmout pachateli věc, která by mohla sloužit k dalšímu páčání trestných činů, ztížit tomuto pachateli podmínky k další trestné činnosti a případně mu i odejmout prospěch ze spáchaného trestného činu. Podstata trestu propadnutí věci spočívá v tom, že se výrokem soudu odnímá vlastnické nebo podobné právo pachatele k věcem, které jsou v určitém vztahu k jím spáchanému trestnému činu, a toto vlastnické či obdobné právo přechází na stát. Soud může uložit trest propadnutí takové věci, která je nástrojem trestné činnosti. Jde-li ovšem o běžnou věc, která pouze v důsledku náhodných okolností byla použita ke spáchaní úmyslného trestného činu proti životu a zdraví (např. kuchyňský nůž), je třeba zvažovat smysl propadnutí takové věci. Uvedené bylo obecnými soudy opakovaně judikováno (srov. přiměřeně R 51/1994). V souzené věci se jedná právě o tento případ. Běžná kuchyňská pomůcka byla nástrojem trestného činu a její majetková hodnota je zanedbatelná. Trest tedy není pro obžalovaného žádnou sankcí a je zbytečné takový trest ukládat. Odvolací soud tedy výrok o propadnutí věci zrušil.
17. Obžalovanému byla soudem prvního stupně podle § 228 odst. 1 tr. řádu uložena povinnost zaplatit na náhradu majetkové škody poškozené Zdravotnické záchranné službě Královéhradeckého kraje částku 12 370 Kč. Obžalovaný proti přisouzené povinnosti uhradit majetkovou škodu neuplatnil v podaném odvolání žádné konkrétní námitky. Odvolací soud shrnuje, že s nárokem na náhradu majetkové škody se v trestním řízení řádně a včas připojila poškozená Zdravotnická záchranná služba Královéhradeckého kraje, přičemž požadovaný nárok představuje úhradu výloh souvisejících s ošetřováním poškozeného. Poškozená nárok řádně doložila listinnými důkazy a soud prvního stupně správně zavázal obžalovaného povinností k úhradě vzniklé majetkové škody.
18. Nálezací soud dále rozhodl podle § 229 odst. 1 tr. řádu tak, že poškozený [redacted] narozený [redacted] nyní bytem [redacted] byl odkázán se svým nárokem na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních. Odvolací soud přezkoumal i tento výrok a dospěl k závěru, že byl učiněn nesprávně.
19. Podle § 43 odst. 3 tr. řádu je poškozený je oprávněn také navrhnout, aby soud v odsuzujícím rozsudku uložil obžalovanému povinnost nahradit v penězích škodu nebo nemajetkovou újmu, jež byla poškozenému trestným činem způsobena, nebo vydat bezdůvodné obohacení, které obžalovaný na jeho úkor trestným činem získal. Návrh je třeba učinit nejpozději u hlavního líčení před zahájením dokazování (§ 206 odst. 2); je-li sjednána dohoda o vině a trestu, je třeba návrh učinit nejpozději při prvním jednání o takové dohodě (§ 175a odst. 2). Z návrhu musí být patrné, z jakých důvodů a v jaké výši se nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy uplatňuje nebo z jakých důvodů a v jakém rozsahu se uplatňuje nárok na vydání bezdůvodného obohacení. Důvod a výši škody, nemajetkové újmy nebo bezdůvodného obohacení je poškozený povinen doložit. O těchto právech a povinnostech musí být poškozený poučen. Nebyl-li by pro rozhodnutí o nároku poškozeného dostatečný podklad a nebrání-li tomu důležité důvody, zejména potřeba vyhlášení rozsudku nebo vydání trestního příkazu bez zbytečných průtahů, soud poškozenému sdělí, jakým způsobem může podklady doplnit, a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu, kterou mu zároveň určí.
20. Z obsahu trestního spisu plyne, že poškozený byl o svých právech opakovaně poučen (č. l. 247, 249 – 256/svazek 2). Svůj nárok na náhradu nemajetkové újmy však nijak neodůvodnil. K zahájení hlavního líčení v trestní věci, které se konalo 15.11.2022 se, ač řádně předvolán,

nedostavil (č. l. 583/svazek 3). Vada uplatněného nároku tak nemohla být do zahájení dokazování zhojena a o návrhu poškozeného nebylo prováděno dokazování. Odvolací soud doplňuje, že za uplatnění nároku na náhradu škody nelze považovat pouhé předložení, např. výčíslení škody či nemajetkové újmy, anebo vyjádření poškozeného, že mu vznikla škoda nebo byla způsobena nemajetková újma nebo bylo na jeho úkor získáno bezdůvodné obohacení v určité výši nebo rozsahu. Vznikne-li pochybnost o tom, zda poškozený skutečně uplatňuje svůj nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo na vydání bezdůvodného obohacení, je na orgánech činných v trestním řízení, aby ho poučily o této okolnosti s tím, že je třeba, aby závadu odstranil nejpozději v hlavním líčení před zahájením dokazování (to učinil policejní orgán při výsledku poškozeného na č. l. 247/svazek 2). Poškozený se k zahájení hlavního líčení nedostavil a do zahájení dokazování nebyla vada návrhu zhojena. Pokud poškozený neodstranil uvedený nedostatek, soud o takovém nároku vůbec nerozhodne, a to ani odkázáním ve smyslu § 229 tr. řádu, neboť na vadně uplatněný nárok se pohlíží jakoby učiněn nebyl. Soud prvního stupně proto pochybil, že o takovém nároku rozhodl, byť tzv. odkazným výrokem. I odkazný výrok je však výrokem k tíži obžalovaného („radí“ poškozenému, že se uplatněného nároku může domoci v řízení občanskoprávním) a proto odvolací soud uvedený výrok podle § 258 odst. 1 písm. f) tr. řádu zrušil.

P o u č e n í :

Proti tomuto usnesení *není* další řádný opravný prostředek přípustný. Lze však proti němu podat dovolání. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, obžalovaný pro nesprávnost výroku toho rozhodnutí, které se ho bezprostředně dotýká, a to pouze prostřednictvím svého obhájce, jinak se takové podání za dovolání nepovažuje, byť bylo takto označeno. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni, a to do dvou měsíců od doručení písemného vyhotovení tohoto rozhodnutí. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky.

Praha 15. února 2023

JUDr. Robert Fremr, v.r.
předseda senátu

Vypracoval:
Mgr. Petr Hovorka

